

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. C. R., a. s.**, zast. JUDr. Sášou Navrátilovou, advokátkou se sídlem v Brně, Zatloukalova 35, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2007, č. j. 5 Ca 222/2006 - 96,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, stavebního odboru, ze dne 23. 5. 2006, č. j. S-MHMP 177830/2006/OST/Kš. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odboru výstavby (dále též „stavební úřad“), ze dne 2. 3. 2006, č. j. Výs. ob. 48-539/06-Ky-R, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 29. 3. 2006, č. j. Výs. ob. 48-1561/06-Ky-R. Citovaným rozhodnutím uložil stavební úřad stěžovateli pokutu ve výši 1 000 000 Kč podle § 106 odst. 3 písm. c) ve spojení s § 107 odst. 1 písm. a) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), za správní delikt, jehož se stěžovatel dopustil tím, že od 11. 11. 2004 do 2. 3. 2006 užíval bez kolaudačního rozhodnutí strojovnu chlazení umístěnou v 1. podzemním podlaží pro obsluhu prodejny A. v domě č. p. 1098, v k. ú. H., P. 5. Městský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalovaný dostatečným způsobem zjistil skutečný stav věci a správní delikt byl jednoznačně specifikován.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že správní orgány obou stupňů nedostatečně zjistily skutkový stav věci, neboť vycházely pouze z ústního vyjádření stěžovatelových zaměstnanců, že strojovna chlazení je nadále používána. Navíc těmito zaměstnanci nebyl blíže specifikován rozsah ani doba tohoto užívání. Je rovněž nemožné, aby se zaměstnanec stěžovatele na jednání dne 20. 2. 2006 doznal i k údajnému protiprávnímu jednání, které se mělo stát v budoucnu. Pokud si správní orgány neopatřily žádné další důkazy, nemohly mít spolehlivě zjištěno, že je strojovna chlazení nepřetržitě používána. Správní orgán tak porušil § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení [pozn. Nejvyššího správního soudu: řízení již probíhalo podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), který stěžovatelem citovaný zákon zrušil; stěžovatel tak namítá porušení již zrušených ustanovení, soud tedy tyto námitky stěžovatele považuje za námitky uplatňující porušení obdobných či shodných ustanovení (nového) správního řádu]. Dále stěžovatel namítá, že v jeho případě byla použita presumpce viny, neboť městský soud uvedl, že žalobce neprokázal, že strojovna užívána není. Stěžovatel uvádí, že je naopak na správním orgánu, aby dokázal, že strojovna užívána je. Stěžovatel se v této souvislosti dovolává zásady materiální pravdy. Stěžovatel rovněž uvádí, že je sice pravdou, že někdy v roce 2002 uvedla osoba k tomu kvalifikovaná některá zařízení strojovny chlazení do provozu, nicméně stěžovatel tuto strojovnu neužíval a neužívá. Stěžovatel nadto disponuje agregáty dvěma – jeden je v původní, zkolaudované strojovně chlazení, druhý ve skladu, který má být jako strojovna chlazení teprve zkolaudován. I kdyby však stěžovatel užíval chladicí agregáty v dosud nezkolaudované strojovně chlazení, nedopustil by se tím žádného porušení předpisů, protože agregáty nejsou součástí budovy a technická dokumentace k předmětným chladicím agregátům ani nevyžaduje, aby tyto agregáty byly umístěny v samostatné budově. Městský soud se nevypořádal se stěžovatelovou námitkou, že nemohl řádně vyhovět požadavkům stavebních předpisů z důvodu svévolného protiprávního jednání třetích osob – A. D. a M. Ř., kteří jako nájemci bytů v budově, kde je strojovna chlazení umístěna, znemožnili stěžovateli vstup do jejich bytů za účelem měření hluku a vibrací v bytech. Bez provedení těchto měření pak není možné získat kladné stanovisko hygienické stanice, které je nezbytné pro vydání kolaudačního rozhodnutí. Stěžovatel má za to, že jednáním těchto osob je vyloučena jeho odpovědnost za správní delikt podle § 106 odst. 3 písm. c) stavebního zákona.

Dále stěžovatel namítá porušení § 33 odst. 1 správního řádu, které ostatně zkonstatoval i městský soud, tedy že v jedné věci bylo jednáno se dvěma zástupci stěžovatele. Stěžovatel nicméně nesouhlasí s názorem, že porušení nedosahuje intenzity, která by měla vliv na zákonnost správních rozhodnutí, neboť měla vliv na provedení jediného důkazu v posuzovaném případě.

Dále má stěžovatel za to, že není přesně specifikován správní delikt, kterého se měl dopustit – zejména není blíže určen rozsah a skutkové vymezení užívání. Rovněž nesouhlasí s tím, že by strojovnu chlazení uvedl do chodu, neboť tu do chodu uvést ani nelze, na rozdíl od zařízení v této strojovně se nacházejících. Uvedení zařízení do chodu také nemůže být trvajícím deliktem, neboť se jedná o jednorázovou záležitost. V neposlední řadě má stěžovatel za to, že městský soud se některými ze stěžovatelových námitok nezabýval s tím, že se jedná o námitky obecné. Podle stěžovatele měl soud postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a stěžovatele ve stanovené lhůtě vyzvat k odstranění vad podání. Závěrem stěžovatel poukazuje na to, že městský soud se nezabýval návrhem stěžovatele na přerušení řízení do doby, než bude pravomocně skončeno řízení u Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 337/06, které se týkalo stejného správního deliktu stěžovatele, avšak za jiné

období. Městský soud taktéž nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku podaného v žalobě. Stěžovatel z těchto důvodů navrhuje napadený rozsudek zrušit a vrátit věc městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že správní řád je založen na zásadě vyjádřené v § 3, podle něhož má být zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V daném případě stěžovatel nejprve v řízení před stavebním úřadem spáchání deliktu doznal a následně toto přiznání zpochybňoval. Je nutno zdůraznit, že při ústním jednání provedeném stavením úřadem zástupci stěžovatele nejenže spáchání správního deliktu doznali, ale uvedli i důvody, které je k jejich jednání vedly, uváděli také kroky, kterými se snaží zamezit tomu, aby byl protiprávní stav udržován i nadále. Nejednalo se tedy o kusé doznání. Za těchto okolností je zřejmé, že k tomu, aby z uvedené výpovědi nemohlo být vycházeno, nepostačuje, aby stěžovatel tvrdil, že skutkový stav věci je jiný. Bylo by zapotřebí, aby uvedl, jaký je skutkový stav a nabídl správním orgánům, resp. soudu důkazy k prokázání takových tvrzení. Jinými slovy: je zapotřebí, aby sám stěžovatel konkretizoval, v čem spočívají ony důvodné pochybnosti o stavu zjištěném stavebním úřadem. Za takové tvrzení by mohlo být považováno teprve vyjádření v kasační stížnosti, podle něhož je chlazení v prodejně zabezpečeno v původní zkolaudované strojovně chlazení. Dle žalovaného se však jedná o tvrzení nelogické a odporující dříve vyřčenému, navíc je nutno poukázat na skutečnost, že k takovému tvrzení nelze přihlížet, neboť bylo poprvé uplatněno až v řízení o kasační stížnosti. Městský soud tak nevycházel z presumpce viny, jak se mylně domnívá stěžovatel, ale vycházel z vyjádření zaměstnanců stěžovatele, o nichž neměl důvodné pochybnosti, a která nebyla zpochybněna ani v odvolání ani v žalobě ani v kasační stížnosti. Vzhledem k výše uvedenému navrhuje žalovaný kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (*nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*) - tvrdí, že uvedení strojovny do chodu není trvajícím deliktem a dále uvádí, že použití agregátů v nezkolaudované budově vůbec není správním deliktem. Dále uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*) -poukazuje na nedostatečně zjištěný stav věci a nepřesně specifikovaný správní delikt, kterého se měl dopustit, upozorňuje také na to, že ve věci bylo jednáno se dvěma jeho zaměstnanci. Stěžovatel uplatňuje také důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (*nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*) - domnívá se totiž, že se městský soud nevypořádal s žalobní námitkou, že nemohl řádně vyhovět požadavkům stavebních předpisů z důvodu svévolného protiprávního jednání třetích osob, a také námitkami obecnými, které přezkoumal, aniž stěžovatele podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzval k odstranění vad podání. Městský soud také nereagoval na návrh stěžovatele na přerušení řízení a na návrh na přiznání odkladného účinku.

Uložení pokuty za užívání totožné nezkolaudované strojovny chlazení, toliko v jiných časových obdobích, bylo již předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu, a to v rozhodnutí ze dne 1. 3. 2006, č. j. 2 As 21/2005-72, a ze dne 2. 5. 2007, č. j. 2 As 74/2006-134 (www.nssoud.cz). První uvedené rozhodnutí navíc prošlo i testem ústavnosti (usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2006, sp. zn. IV. ÚS 337/06). Na všechna zmíněná rozhodnutí zdejší soud v podrobnostech odkazuje (zejm. v otázce trvajících správního deliktu a otázky „res iudicata“, ale i v otázkách dalších) a dále uvádí následující:

Jistě lze souhlasit se stěžovatelem, pokud tvrdí, že uvedení strojovny do chodu samo o sobě není trvajícím deliktem. Za delikt „uvedení strojovny do chodu“ totiž nebyl pokutován. Deliktem bylo užívání stavby bez kolaudačního rozhodnutí. Nelze se však ztotožnit s názorem, že použití agregátů v nezkolaudované budově není správním deliktem. Kolaudace podle stavebního zákona je totiž nejen ověřením dodržení podmínek stavebního povolení, ale i procesem zjišťování možnosti nezávadného provozu (§ 81 odst. 3) a možnosti řádného a nerušeného užívání stavby bez nedostatků ohrožujících zdraví a život (§ 82 odst. 2); kolaudačním rozhodnutím se povoluje užívání stavby k určenému účelu (§ 82 odst. 1). Je-li užíván agregát v místnosti, je evidentní, že je tím užívána i tato místnost, a tedy dochází k naplnění skutkové podstaty označeného správního deliktu.

Stěžovatelovy námitky směřující k ust. § 3 odst. 4 správního řádu z r. 1967 zkoumal zdejší soud jako námitky na porušení § 3 nového správního řádu (z r. 2004). Namítá-li stěžovatel, že správní orgány obou stupňů nedostatečně zjistily skutkový stav věci, nelze s ním souhlasit. Ustanovení § 3 správního řádu říká, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Tato zásada porušena nebyla. V daném případě měly správní orgány zjistit (a také zjišťovaly) pouze to, zda stěžovatel užívá strojovnu chlazení bez kolaudačního rozhodnutí či nikoli. Správní orgány při tom vycházely jednak z informací získaných v předchozích sankčních řízeních vedených se stěžovatelem a zejména pak z výpovědí stěžovatelových zaměstnanců učiněných při ústních jednáních dne 10. 11. 2004, 6. 9. 2005 a 20. 2. 2006, kteří uvedli, že dotčená strojovna chlazení je užívána, a rovněž vysvětlovali, proč. Správní orgán pak na základě těchto údajů měl oprávněně za to, že strojovna chlazení je nepřetržitě v provozu. Podle názoru zdejšího soudu bylo tvrzení stěžovatelových zaměstnanců k řádnému a úplnému zjištění stavu věci zcela dostačující. Jak v odvolání, tak později v žalobě stěžovatel namítal nedostatečně zjištěný stav věci, avšak nikdy neuvedl, že by byl stav věci zjištěn nesprávně, tj. že strojovna chlazení nebyla v rozhodnou dobu v provozu (naopak i v samotném odvolání a žalobě stěžovatel doznává, že nemohl plně dostat požadavkům stavebních předpisů – odpovědnosti se však chce zprostit tím, že tento stav nezavinil, neboť vyplývá z konání třetích osob – viz níže přezkoumaná námitka). Skutečnost, že strojovna nebyla v provozu, stěžovatel poprvé uvedl až v kasační stížnosti, kde bez bližšího odůvodnění zdůraznil, že strojovnu chlazení „neužíval a neužívá“. S ohledem na § 109 odst. 4 s. ř. s. však Nejvyšší správní soud nemůže k této nově tvrzené skutečnosti přihlížet, neboť ji stěžovatel uplatnil až po té, co bylo vydáno rozhodnutí městského soudu. Obdobně je třeba pohlížet i na námitku, že zaměstnanci stěžovatele doznali i protiprávní jednání, které se mělo stát v budoucnu, rovněž tato námitka nebyla řádně uplatněna v řízení před městským soudem, zdejší soud k ní tedy nepřihlíží – zde však jde o nově uplatněný důvod ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. V uplatnění těchto skutečností a důvodů stěžovateli přitom nic nebránilo, neboť mu musely být známy. Nelze tak souhlasit s tím, že městský soud postupoval v souladu s principem presumpce viny. Soud pouze konstatoval, že správní orgán předložil dostatečné důkazy k prokázání toho, že stěžovatel je odpovědný za správní delikt.

Stěžovatel má také za to, že není přesně určen rozsah a skutkové vymezení užívání, za něž byl postižen. Ani s touto námitkou nemůže zdejší soud souhlasit. Rozhodnutí stavebního úřadu ve věci správního deliktu ze dne 2. 3. 2006 obsahuje ve výroku jednoznačné vymezení správního deliktu: „od 11. 11. 2004 do 2. 3. 2006 užíval bez kolaudačního rozhodnutí strojovnu chlazení umístěnou v 1. PP pro obsluhu prodejny A. v domě č. p. 1098, H., P. 5, H., povolenou jako stavební úpravy v rámci změny stavby rozhodnutím č. j. Výs. Hl. 1098-1644/02-Bí-R ze 14. 5. 2002.“ Jak vyplynulo ze správního spisu, předmětná budova č. p. 1098 obsahuje dvě strojovny chlazení – jednu zkolaudovanou v 1. NP a druhou nezkolaudovanou v 1. PP, za jejíž užívání bez kolaudačního rozhodnutí byla pokuta uložena. Nejvyšší správní soud má za to, že v daném případě byl popis správního deliktu ve výroku rozhodnutí zcela dostačující a nevzbuzoval žádné pochybnosti o tom, za co konkrétně je stěžovatel sankcionován (to potvrzuje i odvolání stěžovatele proti rozhodnutí stavebního úřadu a další písemnosti obsažené ve správním spisu, z nichž vyplývá, že si stěžovatel během celého správního řízení byl velice dobře vědom, za co je postihován).

Pokud jde o stěžovatelovy námitky týkající se § 33 odst. 1 správního řádu, ani tyto nejsou důvodné. Toto ustanovení nemohlo být vůbec porušeno, neboť upravuje zastupování. V posuzovaném případě nebyl v řízení před stavebním orgánem stěžovatel zastoupen (v souladu s tím mu bylo doručováno přímo do sídla společnosti). Jménem stěžovatele jednal při ústním jednání pověřený zaměstnanec (nikoliv zástupce) stěžovatele (§ 30 odst. 1 správního řádu). I zde však může v jedné věci jednat jen jeden zaměstnanec (§ 30 odst. 2 správního řádu). Porušeno tedy bylo toto ustanovení. Vzhledem k tomu, že oba pověření zaměstnanci vypovídali shodně a oba podepsali zápis o ústním jednání, čímž potvrdili, že s ním souhlasí, je však třeba dospět ke stanovisku, že z ústního jednání by vyplynuly stejné závěry, i kdyby na něm jménem stěžovatele jednal jen zaměstnanec jeden. Na zákonnost rozhodnutí tak tato nesprávnost nemá vliv.

Stěžovatel dále vytýká městskému soudu, že se nedostatečně zabýval některými jeho námitkami. Pokud jde o námitku, že nemohl řádně vyhovět požadavkům stavebních předpisů z důvodu svévolného protiprávního jednání třetích osob, a jeho odpovědnost za správní delikt podle § 106 odst. 3 písm. c) stavebního zákona je tak vyloučena, nelze s ním souhlasit. Touto námitkou se totiž městský soud řádně zabýval (str. 6 napadeného rozsudku), neboť uvedl, že skutečnosti, zda žalobce činil kroky k tomu, aby kolaudační rozhodnutí zajistil, a důvody, které mu to znemožňovaly, nemají vliv na závěr o tom, že se správního deliktu dopustil. S tímto názorem plně souhlasí i Nejvyšší správní soud. Stěžovatel byl totiž postižen na správní delikt podle § 106 odst. 3 písm. c) stavebního zákona spočívající v užívání stavby bez kolaudačního rozhodnutí. Odpovědnost za tento správní delikt nastupuje bez ohledu na zavinění. K tomu, aby mohl být stěžovatel sankcionován za spáchání tohoto deliktu, pak postačí, je-li postaveno na jisto, že stavbu bez kolaudačního rozhodnutí užívá; skutečnosti osvětluující, proč tomu tak je, pak mohou pouze ovlivňovat výši této sankce, nikoli však odpovědnost stěžovatele za spáchaný delikt. V daném případě stavební úřad i tuto skutečnost (tj. neochotu vlastníků bytů umožnit stěžovateli vykonat měření) v sankčním řízení znal a hodnotil.

Dále má stěžovatel za to, že se městský soud některými z jeho námitek řádně nezabýval proto, že se jedná o námitky obecné. Stěžovatel se domnívá, že soud měl postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a vyzvat jej ve stanovené lhůtě k odstranění vad podání. Ani s touto námitkou nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit. Podle citovaného ustanovení s. ř. s. vyzve předseda senátu „usnesením podatele k opravě nebo odstranění vad podání

a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.“ Jak správně dovozuje stěžovatel, vadou podání se bezpochyby rozumí také některá z chybějících náležitostí podání (v daném případě žaloby). Obecné náležitosti podání jsou upraveny v § 37 odst. 3 s. ř. s.: „Z každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno. Ten, kdo činí podání, (dále jen "podatel") v podání uvede o své osobě osobní údaje jen v nezbytném rozsahu; vždy uvede jméno, příjmení a adresu, na kterou mu lze doručovat. Jiné osobní údaje uvede jen tehdy, je-li toho třeba s ohledem na povahu věci, která má být soudem projednána. Podléhá-li podání soudnímu poplatku, musí být opatřeno kolkovou známkou v odpovídající hodnotě a musí k němu být připojeny listiny, jichž se podatel dovolává.“ Pokud jde o zvláštní náležitosti žaloby, tak ty obsahuje § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Rozhodné v daném případě je písm. d) tohoto ustanovení, neboť podle něho musí žaloba obsahovat „žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné“; (k požadavkům na žalobní body viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, zveřejněno: Sb. NSS 835/2006).

Pokud by některá z uvedených náležitostí v žalobě chyběla a nejednalo by se o náležitost zjistitelnou ze správního či soudního spisu, která by nemohla bránit pokračování řízení, bylo by na místě, aby městský soud postupoval podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a stěžovatele k odstranění vady žaloby ve stanovené lhůtě vyzval. V daném případě však stěžovatelova žaloba veškeré obecné i zvláštní náležitosti podání (žaloby) obsahovala, a to včetně řady řádně zformulovaných žalobních bodů (např. namítaná nedostatečná pasivní legitimace žalobce, nedostatečně zjištěný stav věci, nezákonnost rozhodnutí s ohledem na zásadu „res iudicata“, vady při doručování oznámení o zahájení řízení). Tyto žalobní body obsahovaly jak skutkové, tak právní důvody a městský soud je také v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. řádně přezkoumal. Pokud jde o žalobní námitku, že „výše pokuty není odůvodněna skutkovým stavem zjištěným v řízení před správním orgánem, správní orgán při úvaze o výši pokuty postupoval neúměrně tvrdě a nerespektoval příslušná ustanovení stavebního zákona“, jejíž přezkum stěžovatel v kasační stížnosti zjevně zpochybnil, je třeba souhlasit s městským soudem, že se jedná o námitku obecnějšího charakteru, z níž není zejména zřejmé, jaká ustanovení stavebního zákona považuje stěžovatel za porušená, a tedy nejde o řádně uplatněný žalobní bod. V daném případě, kdy vedle této obecné námítky obsahovala žaloba celou řadu řádných žalobních bodů a byla tedy bez dalšího věcně projednatelná, městský soud nepochybil, pokud stěžovatele (v daném případě navíc zastoupeného advokátkou) nevyzýval k upřesnění této žalobní námítky a přezkoumal ji pouze v rovině odpovídající jejímu obsahu, a to konstatováním, že výše pokuty není nepřiměřená.

Nad rámec důvodů uplatněných v kasační stížnosti považuje zdejší soud za vhodné vyjádřit se také k údajné tvrdosti pokuty. K tomu poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, sp. zn. 10 Ca 250/2003, zveřejněno: Sb. NSS 560/2005, kde se městský soud podrobně zabýval úlohou postihu ve správním řízení, přičemž zdůraznil, že finanční postih musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být pro něho nikoli zanedbatelný. V daném případě byl stěžovatel postižen podle § 106 odst. 3 písm. c) a § 107 odst. 1 písm. a) stavebního zákona a horní hranice výše pokuty, která mu mohla být uložena činila 1 500 000 Kč. Správní orgán pak při rozhodování o výši pokuty zohlednil jak tu skutečnost, že stěžovatel nezkolaudovanou strojovnu chlazení užívá již od roku 2002

a byl za správní delikt téže skutkové podstaty opakovaně potrestán, tak to, že se stavebním úřadem spolupracoval a vynakládá nemalé úsilí závadný stav odstranit (tj. domoci se vydání kolaudačního rozhodnutí). Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak není uložená pokuta neúměrně tvrdá, nýbrž přiměřená.

Konečně se zdejší soud zabýval námitkami mířícími proti postupu městského soudu, který nepřerušil řízení o žalobě vzhledem k podané ústavní stížnosti ve skutkově a právně obdobné věci. Předně je třeba říci, že žaloba s návrhem na přerušení byla městskému soudu doručena dne 27. 7. 2006 a již dne 6. 9. 2006 byla Ústavním soudem ústavní stížnost stěžovatele odmítnuta. Přerušení řízení upravuje § 48 s. ř. s., pouze odst. 1 tohoto ustanovení stanoví, kdy předseda senátu musí řízení přerušit. Podání ústavní stížnosti však není mezi důvody, které odst. 1 citovaného ustanovení zná, a tedy skutečnost, že předseda senátu řízení o žalobě stěžovatele nepřerušil, není porušením zákona. Jistě nelze odhlížet od vlivu rozhodnutí Ústavního soudu na řízení o obdobné věci; v daném případě však městský soud rozhodoval o žalobě v době, kdy předmětná ústavní stížnost již byla odmítnuta a nepřerušením řízení po jeho zahájení na dobu, než tak Ústavní soud učinil, se na pozici stěžovatele nijak neodrazilo. K tomu, že se městský soud zabýval návrhem na odkladný účinek žaloby až v rozsudku, zdejší soud uvádí, že takovýto postup je možný, je-li ve věci rozhodnuto bezodkladně poté, kdy bylo řízení zahájeno. V případě stěžovatele bylo rozhodnuto v době kratší než 10 měsíců od podání žaloby. V takovém případě měl městský soud o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby rozhodnout dříve, avšak v žádném případě nemá postup městského soudu vliv na zákonnost jeho věcného rozhodnutí, a tedy není důvod toto rozhodnutí z tohoto důvodu rušit. Nadto je potřeba uvést, že stěžovatel v žalobě jako důvod pro přiznání odkladného účinku především uvedl, že uložená pokuta je zcela neoprávněná. To je však zaměněním smyslu odkladného účinku se smyslem meritorního posouzení věci, a tedy by ani nebylo důvodu odkladný účinek přiznávat.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost v žádné z jejích námitek není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu